

WEG UIT DE DAKLOOSHEID

JE KIEST ER NIET VOOR OM OP STRAAT TE BELANDEN. PLOTS OVERKOMT JE IETS.

Schitterend geslaagde studies, een geslaagd familieleven, een comfortabel appartement, een stralende toekomst... En dan het ongeval dat het hele leven van Violette overhoop haalde: 5 maanden in het ziekenhuis, geheugenverlies, het verlies van alle ijkpunten en van haar identiteit, de afwezigheid van naasten... **Een fataal kantelpunt** dat niet te voorzien is maar dat iemand zonder problemen plots in de hel van de dakloosheid stort.

Jammer genoeg is dit verhaal verre van uniek: levens die rimpelloos verlopen en plots in een negatieve spiraal komen, dat zien we elke dag. En op iets dat je je nooit had durven inbeelden, kan je je ook niet voorbereiden.

Aan Violette, Isabelle, Guy of Pascal moet je niet vragen of ze die val hadden zien aankomen: hun antwoord is uiteraard 'neen'. Wanneer je in hun verhaal duikt, herinner je je dat dakloosheid en kwetsbaarheid "enkel de anderen overkomt".

Het globale begeleidingsaanbod dat 't Eilandje aanbiedt, geeft de kans om die vernietigende cyclus te doorbreken. Van **noodopvang** tot iemand (opnieuw) **in een woning helpen**, via het herstel van de **rechten**, tijdelijk **verblijf** in een opvanghuis, **thuisbegeleiding** of **opleiding**, de teams op het terrein stellen een heel palet uiteenlopende oplossingen ter beschikking van mensen die een slechte of geen woning hebben of dreigen dakloos te worden, om hen te ondersteunen bij het opstarten van een nieuw levenstraject.

Het is extreem moeilijk, zo niet onmogelijk, om op eigen kracht van de straat te komen. Je hebt de kracht niet, je hebt de wapens niet: hoe kun je een baan vinden, in je basisbehoeften voorzien, als je bijvoorbeeld niet eens meer een referentieadres hebt? Dan komt het werk van L'Ilot pas echt tot zijn recht.

Onder ander door regelmatig naar ons gemend dagopvangcentrum te komen, vond Violette langzaam weer hoop. Ze heeft er in de eerste plaats gezorgd voor zichzelf, voor haar lichaam en geest: eten, douchen, rusten en een luisterend oor (essentieel), voor ze haar leven opnieuw kon beginnen op te bouwen. Ze deelt er ook al haar ervaring via haar betrokkenheid in het sociaal project van 't Eilandje: Violette helpt er als gebruiker mee, ze helpt een handje wanneer het sociaal restaurant open is.

Maar **de shock en de ontsteltenis zijn er nog steeds**, de wonden zijn verre van geheeld. Een onleefbare situatie die je meemaakt en die elke dag wat meer van je zelfvertrouwen wegvreet, elke dag de moed aantast om het ondenkbare onder ogen te zien: "Alles is zomaar op mijn dak gevallen. En allemaal tegelijkertijd. Terwijl ik denk dat ik me eigenlijk niets te verwijten heb...".

Wanneer je het verhaal van Pascal leest, begrijp je de realiteit van de vele mensen die **sinds meer dan 60 jaar**, een luisterend oor, steun en steun vinden bij de **12 begeleidingsdiensten** die 't Eilandje in **Brussel** en in **Charleroi** heeft.

Door onze werking te ondersteunen, geeft u ons de kans om hoop te bieden aan de duizenden mensen die elk jaar bij onze diensten aankloppen. 't Eilandje, dat zijn elk jaar meer dan 20 000 overnachtingen in het opvanghuis, ongeveer 40 000 verdeelde maaltijden, bijna 100 mensen die een nieuwe woning hebben, enz.

Elke daad telt, doe vandaag nog een gift: BE33 0017 2892 2946.

02/537.20.41 — info@ilot.be — Sint-Gilliskerstraat 73- 1060 Brussel — www.ilot.be —

Grafische vormgeving en lay-out: © Noémie Broder – Red Orb Créations | Foto's : © Layla Aerts

IK HEB HET ALLEMAAL GEHAD. EEN BEROEP, EEN ECHTGENOOT, EEN WONING, EEN STOM ONGEVAL.

Maar een dramatisch ongeval, met een e-step, en 5 maanden in het ziekenhuis. Geheugen weg, bakens weg, identiteit weg. Het verlies van naasten... **Je kiest er niet voor om op straat te belanden. Plots overkomt je iets.** Vandaag biedt Violette haar warmte en steun als gebruikster-hulpster in het dagopvangcentrum van 't Eilandje waar zij op haar beurt steun en aanmoediging heeft gevonden.

Krant van de Schenkers - Driemaandelijks
April, mei, juni 2024 | Afgitekantoor : Brussel X

V.U. : Ariane Dierickx | Sint-Gilliskerstraat 73- 1060 Brussel

“IK HEB DE GEWOONTES VAN DE STRAAT NIET.”

Violette, gebruikster van het Dagcentrum van t' Eilandje in Sint-Gillis

Een job, een echtgenoot, een appartement... Ik had alles.

Mijn heropbouw in het Dagcentrum

2019

Het ongeval en 5 maanden in het ziekenhuis

2021

De echtscheiding

2022

De straat waar ik een prooi werd

2023

Mijn aankomst in 't Eilandje

Ik had geen enkel probleem. Het soort leven waarbij je je niet kan voorstellen dit je kan overkomen. Ik had een appartement in de Defacqzstraat in Sint-Gillis, met mijn echtgenoot. Hij was arts, ik werkte in de evenementensector. Ik kon zelfs elke maand geld sturen naar mijn familie die in Benin was gebleven.

En op een morgen stap ik uit mijn deur en word ik door een meisje op een e-step omvergereden. Een compleet zwart gat. Daarna geen geheugen meer. Ik ben wakker geworden in het Sint-Pietersziekenhuis. **Ik ben vijf maanden in het ziekenhuis gebleven.** Omdat ik me **niet kon identificeren**, heeft het verzorgend personeel er weken over gedaan om erachter te komen wie ik was. Mijn echtgenoot, die op dat moment in het buitenland was, heeft alle ziekenhuizen van Brussel moeten aflopen om me terug te vinden.

Mijn familie in Benin **heeft lang gedacht dat ik dood was.** Plots, nadat ik uit het ziekenhuis was, ben ik ter plaatse moeten gaan om hen te tonen

dat ik wel degelijk in leven was. Op dat moment is mijn vader ernstig ziek geworden en uiteindelijk overleden. Daarna ben ik, **wegens corona, bijna anderhalf jaar in Benin gebleven.** Dat was een zeer moeilijke periode met een onwaarschijnlijke aaneenschakeling van tegenslagen. Maar wat ik niet wist, was dat dit nog maar het begin van mijn problemen was.

Voor mijn ongeval en mijn naar reis naar Benin die daarop volgde, ging het al niet danig goed met mijn echtgenoot. Maar ik had niet verwacht dat hij bij mijn terugkeer een **echtscheidingsprocedure** had opgestart en ons appartement had leeggemaakt, zonder me te verwittigen. Het probleem is dat de echtscheiding, doordat ik lang afwezig was geweest, bij verstek was uitgesproken.

Sindsdien heb ik geen enkel contact meer met hem gehad. Ik zou sowieso ook niet klaar zijn om hem terug te zien. Ik moet me terug kunnen opbouwen. **Ondertussen sta ik al anderhalf jaar op straat.** De meubelen die mijn echtgenoot heeft achtergelaten, staan nog altijd in mijn vroeger appartement. De eigenaar heeft me gezegd dat ik mocht langs komen om ze op te halen, maar waar zou ik ze zetten? **Ik heb geen thuis meer!**

Het is moeilijk om mee te leven als je je nooit hebt kunnen inbeelden dat je op een dag in die situatie zou belanden. Het is echt erg verwarrend. **Ik heb de gewoontes van de straat niet** maar van de ene dag op de andere **werd ik een prooi.** Ik ben de hele tijd alert, in gevaar.

Ik krijg geen enkele hulp. Ik doe wat klusjes en solliciteer vaak om een job te vinden. Maar dat is niet gemakkelijk als je geen referentie-adres hebt. Nochtans heb ik communicatie gestudeerd in Brussel, en marketing in Parijs en in Ierland. **Ik heb heel wat waardigheden die ik op de arbeidsmarkt**

kan aanwenden maar dat telt voor en werkgever niet door mijn situatie als dakloze.

Soms zeg ik bij mezelf dat het allemaal uitzonderlijk is. Verschrikkelijk uitzonderlijk. **Ik dacht dat dergelijke dingen enkel anderen overkwamen...** Alles heeft me zo overvallen, en alles tegelijkertijd. En zonder reden. Gewoon een eindeloze aaneenschakeling van problemen. Het was ingewikkeld om weer op te staan uit die ellende. Om de kracht te behouden. Maar **misschien is het wel het moeilijkst om in het reine te komen met het feit dat je in de ogen van je naasten in zo'n hachelijke situatie terecht bent gekomen...** Ze begrepen me niet; misschien zouden we me beoordelen... Maar eigenlijk **denk ik niet dat ik me wat dan ook te verwijten heb.**

Ontdek ook het verhaal van Isabelle, die door haar vriend verraden werd en uit haar appartement werd gezet, op www.ilot.be.